

gjøring, men det er af Kjærlighed til mit Fædreland, omenstjændt det er vanskeligt at skille disse to Ting ad. Netop idet vi give en saadan Regjering en Finanslov, kunne Nogle paastaa, at det er denne Regjering, der faar Finansloven. Det er sandt, det er denne Regjering, som skal administrere, men Finansloven er givet for vort Fædrelands Skyld. Naar jeg stemmer for denne Finanslov, er det i Troen om, i Haabet om, at den gode Mand i det danske Folk, i den danske Rigsdag maa vinde Fremme, saa at vi ville blive i Stand til at hævde dette Things billige Ret. Det er min Opfattelse, at vi maa vinde dertil gennem vor Lovgivningsvirksomhed, om vi end ikke ere i Stand til netop nu i Dieblirket at paapege, hvorledes det skal ske. Det er min Opfattelse, hvad end mine Vælgere kunne mene eller ikke mene, at det er min første Pligt ved en saadan Afstemning, det føler jeg, ikke at være med til noget Overilet og fremfor Alt give Tid. Kan det danske Folk tage det med Ro og give Tid, er det min fulde og faste Overbevisning, at det saa gennem Forhandlingerne vil vinde til at hævde den Indflydelse, som vi efter vor Forfatning her kan tilkomme; men skulde det mod min Forventning ikke lykkes, er det dog alligevel min ufravigelige Mening, at de Herreres Kjærlighed til, hvad der er Sandhed, Ret, Lovligt, Grundlovmæssigt, saaledes som det har været opfattet fra den allertidligste Tid, da vi fik vor Forfatning, men som mange af de Herrer nu ere komne til at se paa en noget anden Maade, vil vende tilbage, i alt Fald hos en saa stor Del af det danske Folk, at vi maa komme frem. Overfor den ærede Regjering har jeg det Ønske, uden at kunne have nogen som helst Tillid til den, det vil jeg ikke have lagt i min Afstemning, og det tror jeg ingen Mand kan bestemme end En selv — jeg vil ikke have nogen Mand til at bestemme for mig hvem jeg stænkter min Tillid — at det maa lykkes Regjeringen, at komme til at indse, at den ikke er Fremtidens Mand. Paa den Maade, den har opfattet vor Forfatning og er gaaet frem, vil den aldrig være i Stand til at vinde frem til noget Godt for vort Fædreland paa vort Lovgivningsomraade. Det er min ufravigelige Mening. Jeg vil inderlig ønske, at det maa lykkes Hans Majestæt Kongen at finde Mænd, der ere i Stand til at kunne vinde haade det ene og det andet Things fulde Agtelse og Tillid. De Mænd kunne komme frem og de maa komme frem, og de vil komme frem (Claußen: Naar?). Liden kan hørken jeg eller det ærede Medlem bestemme, og heller ikke Maaden, hoorpaa det skal ske. Med det Ønske skal jeg slutte, og jeg vil sige, at jeg har den Tro og det Haab, at det alligevel i en ikke fjern Fremtid maa lykkes os at komme ud af det Uføre, hvori vi ere. Jeg vil stemme for Finansloven.

Tauber: Naar man hører den ene Tale efter den anden fra den Side, som jeg nu maa kalde den modsatte Side, stjændt jeg før har maattet mene, at det var min Side, træde op og forsikke, at de ikke nære Beloville for eller Tillid til Ministeriet, og at de ikke ledes af disse Bevæggrunde, saa maa man naturligvis tro de Herrer, og jeg nærer virkelig heller ikke Tvivl om, at det er deres oprigtige Mening, at de ikke have noget Særligt tilovers for Ministeriet Estrup, for det Ministerium, som de saavelsom vi have kaldt det provisoriske Ministerium. Men naar paa den anden Side den meget ærede Ordfører saa stærkt fremhæver, at det ikke er paa Grund af nogen Trusel med Provisoriet eller af lignende Bevæggrunde, at de have besluttet sig til at bevilge den Finanslov, som her foreligger til Vedtagelse, saa forholder det sig dog i alt Fald kun med Modification saaledes. Det er mig vel bekjendt, at Ministeriet Estrup ikke har fremsat nogen Trusel om en provisorisk Finanslov; det gjorde det heller ikke forrige Gang, og overhovedet, Ministeriet Estrup truer ikke, det slaar. Men man har jo tilstrækkeligt kunnet høre af de Forhandlendes Mund og læse i deres Organer, at det er Frygten for en provisorisk Finanslov, som har ledet dem til at give efter, at det er Frygten for et gjentaget Provisorium, for et Provisorium Nr. 2 og for et Provisorium Nr. 3, som ledede dem den 8de November og leder dem i Dag. Det kan gjerne være, at det meget ærede nuværende Flertal her i Thinget eller i alt Fald den Del deraf, som hidtil har staaet paa samme Side som jeg, har til Hensigt ikke at gennemføre nogen Reform med Ministeriet Estrup. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), hvem jeg ikke ser i dette Dieblit, udtalte det i Formiddag, og jeg tror ogsaa, at andre ærede Talere have sagt det Samme under nærværende Diskussion. Jeg tillader mig dertil at sige, at Kjendsgjeringerne tale mod deres Forsæt; de have allerede her paa Finansloven begyndt at lægge Haand paa saadanne Reforme, og der er jo i Dag eller i Gaar paa vore Pladser omdelt en Betænkning om Gjennemførelsen af en stor og vigtig Reform, den, der angaar Kronborg Amtstue. Det er jo en af de Reforme, der i dette Dieblit ligger de Herrer stærkest paa Hjerte. Men jeg vil isvrigt gjerne tro, at der i denne Samling ikke vil blive gennemført videre Reforme. Men hvorledes vil det samme Flertal stille sig i næste Samling, naar det staaar overfor det samme Ministerium i en lignende Situation? Naar Ministeriet saa kræver dets Medvirkning, mon da den samme Styrke, som de have viist her ved denne Leilighed, den Styrke, som de i alt Fald rose sig af at have viist ved denne Leilighed, vil staa dem bi igjen? Det ene Skridt tager meget let det andet, og saaledes som de Herrer have begyndt i denne Samling, maa de være beredte paa, at de